

ת"פ 40287/04 - מ.י. פרקליטות מחוז-המרכז נגד יהושע אליצור

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40287-04 מ.י. פרקליטות מחוז-המרכז נ'
אליצור(עציר) 09.05.2018

לפני המאשימה
כבוד השופט עמית צבי גורפינקל
מ.י. פרקליטות מחוז-המרכז
ע"י ב"כ עוה"ד נורית קורנהאוזר ומירב פלישר

הנאשם
נגד
יהושע אליצור (עציר)
ע"י ב"כ עוה"ד ציון אמיר וג'ני סולטנוביץ

גזר דין

בתאריך 6.9.2005 ניתנה הכרעת דין על ידי כב' השופט דוד רוזן, שפרש בינתיים מכס השיפוט, ועל פיה הורשע הנאשם בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ביום 27.9.2004, בשעות הצהריים נסע הנאשם ברכב בכביש 557, כ-2 ק"מ ממחסום בית פוריק לכיוון אלון מורה. במקביל לכביש עוברת דרך עפר שמתעקלת בסופה ימינה ומתחברת אל הכביש, וזאת משמאל לכיוון נסיעתו של הנאשם.

קטע מדרך העפר האחרון בעיקול ימינה, עובר למפגש עם הכביש, הוא דרך סלעית משובשת עם עלייה בשיפוע חד כלפי מעלה.

באותה עת נהג צאיל אשתיה ברכב מסוג פורד טרנזיט בעלייה התלולה בדרך העפר והתקרב למפגש של הדרך עם הכביש. ברכב הטרנזיט היו שבעה נוסעים, חלונות הרכב היו סגורים.

הנאשם הבחין ברכב הנוסע בשביל העפר, והחליט לעצור אותו. הוא עצר את רכבו במרכז נתיב נסיעתו מול נקודת המפגש של דרך העפר עם הכביש, וירד מהרכב כשהוא מחזיק בידיו רובה אם-16 טעון במחסנית מלאה בכדורים, נעמד במרכז הכביש והורה לרכב לעצור. כשהבחין הנאשם שהרכב ממשיך בנסיעה, הוא התקרב לעבר הטרנזיט ונעמד על הכביש מול נקודת המפגש של דרך העפר עם הכביש במרחק של כמטר אחד, הרים את הרובה, כיוון את קנהו לעבר הטרנזיט והורה לצאיל לעצור.

תנאי הדרך לא אפשרו עצירה במקום, וצאיל המשיך בנסיעה בעלייה התלולה, פנה ימינה לשולי הכביש בכוונה לעצור בצד כאשר צידו השמאלי של הטרנזיט פונה לכיוון הנאשם. הנאשם כיוון את הרובה הישר לעבר הטרנזיט, וירה ירייה אחת ממרחק של מטר עד שניים לעבר חלון הנהג של הטרנזיט.

הקליע עבר דרך שימשת חלון הנהג שהתנפצה, חדר לזרועו השמאלית של צאיל ומשם לבית החזה, הקליע התנפץ ורסיסיו התפזרו בתוך גופו של צאיל ופגעו בלב, בריאה ובכבד. כתוצאה מהנזק החמור בלב איבד צאיל דם רב ונפטר כעבור זמן קצר.

בגין אירוע זה יוחסה לנאשם כאמור עבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, ולאור טענת הנאשם כי חש סיכון לחייו וכי פעל מתוך הגנה עצמית נשמעו עדים שונים.

בית המשפט סקר את העדויות שנשמעו בפניו והראיות שהוצגו לו, ובסופו של דבר קבע כי הנאשם ירה לעבר נהג רכב הטרנזיט ללא כל סיבה, ולאחר מכן, כאשר הנהג נפצע והנוסעים ברכב ביקשו מהנאשם להזעיק עזרה רפואית, התעלם מכך הנאשם תוך שהוא אומר כי לא מעניין אותו אם הנהג ימות.

בית המשפט קבע כי העובדה שגם בגמר האירוע לא דאג הנאשם להזעיק עזרה רפואית והתעלם מפציעתו הקשה של הנהג, למרות שידע שהפציעה נגרמה עקב הירי שירה הנאשם, מתיישבת התנהגות זו עם הלך מחשבתו הכללית של הנאשם בעת האירוע.

בית המשפט קבע כי בעת שהנאשם ירה מנשקו, רכב הטרנזיט לא היה מופנה לכיוונו ועל כן לא נשקף כל סיכון לנאשם ועל כן לא עומדת לו טענה של הגנה עצמית, המקום שבו עמד הנאשם עובר לירי היה כזה שהרכב לא יכול היה לסכן אותו והירי בוצע בעת שהרכב לא היה בנסיעה לכיוון עמידתו של הנאשם.

בית המשפט קבע כי הנאשם הבחין ברכב הטרנזיט במרחק של מאות מטרים מנקודת מפגש של הדרך עם הכביש, מדובר באזור רחוק מהמחסום ועל כן לא היתה סיבה שהנאשם יחשוד שהרכב מנסה לעקוף מחסום, ולמרות זאת פעל הנאשם לעצירת הרכב ללא כל סמכות חוקית לעשות זאת. בית המשפט דחה את גירסתו של הנאשם כי היה מקום לחשוד שהרכב יפרוץ לכביש ויפגע בו וקבע כי הנאשם שאב את סמכותו לעצור את הרכב אך ורק מכח העובדה שהיה ברשותו כלי נשק.

בית המשפט דחה את טענת הנאשם כי חש סכנה לחייו, קבע כי אין בגירסת הנאשם ולא כלום וקבע כי הנאשם ירה בנהג הרכב ללא כל סיבה סבירה. עוד קבע כי הנאשם ביוזמתו החליט לעשות מעשה ולעצור רכב נוסעים שאותם לא הכיר, נטל לעצמו סמכויות לא לו וציווה על נהג הרכב לעצור, וכאשר זה לא שעה להוראה, ירה בו והרגו.

בית המשפט קבע כי לא היתה סכנה שנשקפה מנוסעי הרכב, אלא הנאשם סבר שעצם הנסיעה של הנוסעים במקום

היא הסכנה. עוד קבע כי הנאשם הכניס עצמו מרצונו בכוונה תחילה ובעיניים פתוחות למצב שבו השימוש בנשק היה צפוי, כאשר כל כוחו של הנאשם נבע מנשקו, ומשנדחתה טענת הנאשם להגנה עצמית לא ניתן היה ליחס לו הגנה של טעות במצב דברים, הוא ירה למוות בנהג הטרנזיט ללא כל סיבה סבירה, ומכאן ההרשעה בעבירת הריגה.

הכרעת הדין ניתנה כאמור ביום 6.9.2005, והטיעונים לעונש נדחו במעמד הנאשם ליום 14.9.05.

הישיבה נדחתה ליום 20.9.05, אולם הנאשם לא התייצב למרות שבאי כוחו ניסו להשיגו, אולם מאחר שהתייצבו באותו מועד עדי אופי, החליט בית המשפט לשמוע אותם על מנת שלא לבזבז את זמנם ולהטריחם שנית, שלא בנוכחות הנאשם. במועד זה נשמעו חמישה עדי אופי והדין נדחה ליום 21.9.05 תוך שבית המשפט מוציא כנגד הנאשם צו הבאה. הצו לא בוצע, וניתנה הוראה לעצור את הנאשם והוצא נגדו צו עיכוב יציאה מהארץ, אולם מסתבר שהנאשם נמלט מהארץ.

ביום 15.10.07 הוטלו ההליכים כנגד הנאשם עקב בריחתו מהארץ ונעשו מאמצים לאתר. ביום 18.6.15, נתפס הנאשם בסאן פאולו בברזיל, נעצר ולאחר הליך הסגרה שאושר על ידי בית המשפט העליון בברזיל, הובא הנאשם לארץ ביום 17.1.2018 וההליכים חודשו.

עקב פרישתו של כב' השופט רוזן מכס השיפוט, הועבר הטיפול בהמשך ההליך אליי.

התביעה טוענת שמדובר באחד האירועים החמורים, כי לא עמדה לנאשם כל הגנה בביצוע הירי ובנסיבות ביצוע העבירה, סברה התביעה שיש מקום לגזור לנאשם את העונש המקסימלי הקבוע בחוק לעבירת הריגה.

מאחר שהעבירה נעברה על ידי הנאשם בשנת 2004, לא חל תיקון 113 לחוק העונשין ואין מקום לקבוע מתחמי ענישה.

הסניגור מצידו הדגיש כי לא היה כאן כל תכנון מוקדם לבצע הרג, לאור פיגועים רבים שבוצעו באותה תקופה ושהם נהרגו עשרות אזרחים ונפצעו מאות, ולאור הימצאותו של הנאשם באזורים שמשם נהגו המחבלים לצאת לפעילותם הפלילית, חשד הנאשם כי מדובר במחבלים המנסים לעקוף מחסום ועל כן ביקש לעצור את הרכב.

לאור הממצאים החד משמעיים שנקבעו בהכרעת הדין, ומשנדחתה טענת הנאשם בדבר הגנה עצמית או טעות במצב דברים, לא ניתן לסבור שהנאשם נמצא במצב של סיכון או כי טעה לחשוב שהוא במצב כזה. לאור קביעת בית המשפט כי הירי לא מוצדק והלך מחשבתו של הנאשם היתה ביצוע ירי רק משום שאחז בנשק, לא ניתן לקבל את הגירסה שהנאשם טעה לסבור שהוא נמצא בסיכון.

לבית המשפט הוגש מכתבה של אלמנתו של המנוח שנפגע, העידה בתו העיוורת והוגש תסקיר של נפגע עבירה. התסקיר מתאר את מצבה של המשפחה לאחר הריגת ראש המשפחה שהיה התומך והמפרנס העיקרי. אשתו של

המנוח חולה, היו לו שישה ילדים, שניים מהם עיוורים והמנוח היווה את עמוד התווך של המשפחה והמפרנס העיקרי. כמו כן היווה משענת רגשית ונפשית עבור כל בני המשפחה, הוא חינך את המשפחה לערכים של שלום ושיתוף. המלצת העורכת של התסקיר היא כי כחלק מגזר הדין יפסק גם פיצוי משמעותי לטובת משפחת המנוח.

לאור הקביעות הנחרצות בהכרעת הדין, יש לקבע כי לפנינו מקרה חמור של קטילת חיי אדם ללא צורך וללא תכלית. רק משום מקום מגוריו של הנאשם בשטחים, ורק משום שאחז בנשק, הוא חשד בכל מי שאינו יהודי כי הוא מחבל פוטנציאלי, וכפי שקבע בית המשפט בהכרעת הדין ניתן היה ללמוד על הלך רוחו מהתנהגותו לאחר הפגיעה במנוח, כאשר סירב להזעיק עזרה רפואית ואף לא איפשר לרכב אחר שהיה במקום להושיט עזרה.

גם התנהגותו של הנאשם לאחר האירוע, כאשר נמלט מן הארץ והתחמק מאימת הדין, וגם כאשר נעצר בברזיל לא הסכים להליך ההסגרה אלא קיים הליך ממושך שנמשך כמעט שלוש שנים, מוסיפה נופך של חומרה לפרשה.

מדובר בירי שבוצע ללא כל הצדקה חוקית, בקיפוח חיי אדם שלא לצורך, ובזלזול בחיי אדם.

לאחר שיקול כל הנסיבות ובכללן התחשבות בעובדה שהנאשם אדם בודד, רווק ללא משפחה, שעלה לארץ והתגייס עקב הזדהותו עם העם היהודי וללא כל עבר פלילי, ומתוך מתן משפט בכורה לצורך להגן על חיי אדם ועל קדושת החיים, אני מחליט לגזור על הנאשם עונש של 15 שנות מאסר שמנינים מיום מעצרו של הנאשם בברזיל בתאריך 18.6.2015.

אף שאין לנאשם מקורות פרנסה שמהם יוכל לשלם פיצוי, לא ניתן שלא להתחשב בתסקיר נפגעי העבירה ובעדויותיהם של בני משפחתו של הנאשם, ואני מחייב את הנאשם לשלם למשפחת המנוח פיצוי בסך ₪ 200,000 שישולם עד ליום 1.9.2019.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד אייר תשע"ח, 09 במאי 2018, במעמד הצדדים.